

РЕШЕНИЕ

№ 12652

гр. София, 11.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря ТЕОДОРА ГР. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско дело № 20211110164311 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по иск с правно основание чл.143,ал.1 ЗЗД на платилия поръчител против длъжника, за платената главница и лихва. Ответникът, получил препис от исковата молба на 28.4.2022г., не е подал писмен отговор в срока по чл.131 ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 235 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира за установено следното:

По делото е представен договор за кредит текущо потребление, сключен на 11.7.2106г. между [фирма] и длъжник В. В. Б., както и договор, сключен на същата дата, с който ищцата Б. З. е приела, като поръчител, да обезпечава задълженията на ответника към кредитната институция. Представен е погасителен план, от който е видно, че крайният падеж на задължението е през 2026г. Представено е удостоверение от кредитната институция, че към 20.5.2021г., по кредита, с титуляр В. Б., ищцата З. е погасила за периода 15.3.2019г.- 5.5.2021г. общата сума 15173,03 лева. От представеното удостоверение от кредитната институция от дата 27.10.2022г. е видно, че от сумата, посочена по – горе, погасена е 12544,20 лева главница и 2833,83 лева лихва, че по кредита е допускано забавяне, но същият не е обявяван за предсрочно изискуем, както и че последната погасителна вноска, платена от В. Б., е от м.1.2019г.

Третото лице, на което съдът отказва да встъпи в делото, представи договор по чл.101 ЗЗД, сключен между Б. и третото лице, с който договор, на 15.3.2020г. третото лице встъпва в дълга на ответника. Не се ангажираха доказателства този договор да е предоставен на кредитната институция за одобрение.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Разпоредбата на чл.143 ЗЗД предвижда следното: Поръчителят, който е изпълнил задължението, може да иска от длъжника главницата, лихвите и разноските, които е направил, след като го е уведомил за предявения срещу него иск. Той има право и на законни лихви върху заплатените суми от деня на плащането.

Длъжникът не отговаря към поръчителя, ако е изпълнил задължението, преди да е бил уведомен за направеното от поръчителя плащане. Ако поръчителят е изпълнил задължението, без да уведоми за това длъжника, последният може да му противопостави възразженията, които е могъл да направи на кредитора при изпълнението. И в двата случая поръчителят може да иска връщането на онова, което кредиторът недължимо е получил.

Същевременно, разпоредбата на чл.141 ЗЗД предвижда, че поръчителят е солидарно задължен с главния длъжник. При систематическото тълкуване на двете разпоредби, се налага изводът, че кредиторът може да насочи изпълнението си срещу което и да е от двете лица – главен длъжник, или поръчител. По делото, от удостоверенията, издадени от кредитната институция, се налага извод, че последната, платена от ответника вноска по кредита, е от м.1.2019г. След тази дата, в случай , че ищцата не заплаща вноските по кредита, рискува обявяване на вземането за предсрочно изискуемо. Тук е моментът да се посочи, че съгласно чл.60 ЗКИ, кредитните институции имат правото да се снабдят със заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист против длъжника и поръчителя, въз основа извлечение от счетоводните си книги, в случай не плащане, имат правото и да обявят цялото вземане за предсрочно изискуемо. По аргумент от последното, поръчителят винаги има интерес да заплати цялото вземане по кредита, дори вноските с ненастъпил падеж. Да се приеме, преклудираната, като ненаведена в срока за отговор, теза на длъжника, че не е настъпила предсрочна изискуемост, означава да се остави длъжникът, който не е плащал задължението от 1.2019г. да черпи права от собственото си незаконосъобразно поведение. Ето защо, съдът намира доводите на защитата на ответника, за несъстоятелни. Тук е моментът да се посочи, че предвиденото в разпоредбата на чл.143,ал.2 ЗЗД, касае твърдения на длъжника, платил на кредитора, на който длъжник плащането на поръчителя не може да се противопостави. Не са налице твърдения от ответника, че е плащал след 1.2019г. /не са налице твърдения за плащане изобщо/. Съответно, неприложима е разпоредбата на чл.143,ал.2, изр.2 ЗЗД, тъй като възразженията, направени в писмените бележки, са преклудирани – не са направени в срока за отговор.

С оглед изложеното, исковете са основателни изцяло и следва да се уважат.

При този изход на спора, право на разноски има само ищцата, която доказва разноски в размер 1515 лева, от които 615 лева държавна такса и платен адвокатски хонорар от 900 лева, като възразението за прекомерност, направено в хода на устните състезания, е неоснователно. Минималният размер на възнаграждението, към момента на приключване на устните състезания, възлиза на 985,19 лева, съгласно чл.7,ал.2,т.4 НМРАВ / преди изменението от 2022г./.

При тези мотиви Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. В. Б. ЕГН ***** с адрес [адрес] да заплати на Б. В. З. ЕГН ***** с адрес [адрес] сумата 12544,20 лева главница, платена от З. по договор за

кредит, сключен с [фирма] на 11.7.2016г., по който договор З. е поръчител, заедно със законната лихва от предявяване на иска – 11.11.2021г. до плащането, сумата от 2628,83 лева – възнаградителна лихва за период 15.3.2019г.- 5.5.2021г., платена от З. по договор за кредит, сключен с [фирма] на 11.7.2016г., по който договор З. е поръчител , както и сторените разноси от 1515 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ:

Съдия при Софийски районен съд: _____